

Knud Jespersen (DKP):

Jeg har lyst til at gøre et par kommentarer til de linjer, der ligger i de ændringsforslag, der er stillet, og som vi skal behandle både nu og også i løbet af dagen i morgen, men inden dette kan jeg ikke nære mig, for jeg synes nok, at hr. Poulsgaard efterhånden fik det fremstillet på en sådan måde, at hvis man var akademiker, så skulle man nærmest gå og skutte sig lidt og i al fald holde sig væk fra offentlige forsamlinger.

Jeg tror, jeg har lov til at sige, da jeg ikke er akademiker, at det går jo ikke, at man på skift udnævner grupper, hvad enten det er børnepædagoger, akademikere, skolelærere, fritidsundervisere eller andre til vor tids jøder. Hvem i alverden har givet menneskene patent på at kunne optræde på den facon? Enten har folkene et rigtigt standpunkt til tingene, og det er det standpunkt, man tager stilling til, eller også kan man optræde sådan, som hr. Poulsgaard just gjorde, at man har udset sig en bestemt gruppe, og denne gruppe skal man for enhver pris og i enhver situation kaste sig over.

Som sagt var det mere for at sige et par bemærkninger om de to linjer, der ligger i ændringsforslagene. Beklageligvis er det jo sådan, at den socialdemokratiske regering enten ikke har villet eller ikke har turdet gå direkte i krig med spareforliget, måske heller ikke følt, at man kunne torpedere, hvad man blev enig om fra de andre partiers side omkring det såkaldte septemberforlig.

Samtidig er det også, som om man er indstillet på at kunne acceptere nogle nedskæringer for dog ligesom at samle noget af det vand, de andre skulle kunne få under kølen. Jeg er bange for, at det er en overordentlig farlig politisk betragtning, at hvis man nu går ud fra, at andre lurar med nogle voldsomme, reaktionære forslag, så kan man samle det op, hvis man nogle steder lader sig påtvinge bestemte ting.

Den tredje linje er, at jeg håber — og det synes jeg, jeg kan aflæse af socialdemokratiets forslag, men det må endeligt bekræftes under afstemningerne — at noget meget væsentligt er, at man ikke vil tillade, at den højre side af salen får lov til at bortoperere den smule, der måtte ligge af gode ting i beskæftigelsesfremmende foranstaltninger.

Jeg er enig i det, der er sagt, om at vi befinder os i en uhyre alvorlig situation; det har alle ordførere givet udtryk for. Denne situation er selve kapitalismens dybtgående krise, og det var jo et ret så udsigtsløst billede, som hr. Lysholt Hansen med flere tegnede af situationen for dette år. Men samtidig søgte man også fra det nuværende regeringspartis og tidligere regeringspartiers side at undskylde sig med, at man målbevidst havde gjort, hvad man kunne for at sikre en fornuftig udvikling. Men det, man har gjort, er — om end forskelligt — at man har administreret selve kapitalismen og dens system. Men når man påstår, man har gjort, hvad man kunne, er der næppe nogen, der drømmer om, at man kan blive frifundet over for historiens domstol. Her er der tale om hårde kendsgerninger.

For hvad var det, man gjorde? Man gjorde det, at man under 1960ernes højkonjunkturer prøvede beroligende at forklare, at kapitalismen er noget nær det lykkeligste, der er opfundet af menneskeheden, at det samfundssystem, vi har, er et blandingsystem. Derfor er vi et velfærdssamfund, derfor må alle være interesseret i konkurrenceevnen, og derfor må det vente med udvidelsen af demokratiet, med arbejdspladsmokratiet, med den direkte medbestemmelse og med den direkte indflydelse på ens egen situation.

Men hvad var det, man var tavs om i disse år? Det kan man aflæse af statistikken. Det var, at storkapitalen koncentrerede sin magt ganske voldsomt under den såkaldte velfærdsudvikling i 1960erne. Den linje, der blev fulgt af de skiftende folketingsflertal og regeringer, var altså en linje, hvis politik tilpassedes kapitalismens interesser, og hvor det ikke var menneskets behov, men hensynet til den såkaldte konkurrenceevne, der skulle sættes i centrum.

Midt i denne administration af kapitalismen har vi jo set en ulykkelig vilje og desværre en vilje, der forbandt dette tings medlemmer fra midten og til højre — og nu og da fra venstre og til højre om man vil — i forholdet til NATO, i forholdet til oprustningen og i denne blinde stillingtagen til fællesmarkedet.

Det er jo alt dette — det, vi gjorde, som hr. Lysholt Hansen sagde — der har bundet Danmark til krisernes stormfyldte hav i den